

Nánoce jsou již blizoučko a s tím se nám blíží i období lásky a naděje. Všichni toto období zbožňujeme, však se jedná o období blikajících světel, co narušují klidnou noc; předražených maličkostí z plastu, které se při první příležitosti zahodí; prostě krásné oslavy křesťanských tradic za dopomoci přímého ignorování křesťanských hodnot. Oslavy narození našeho pána a spasitele spojené s dopouštěním se přinejlepším jednoho smrtelného hříchu je krásnou tradicí, která podtrhuje koncept naděje.

Už samotná podstata naděje si protirečí. „*Naděje*, je optimistický stav mysli, který je založen na očekávání kladných výsledků s ohledem na události a okolnosti v životě člověka nebo na celém světě.“ Nynějšek není nadějný, protože koncept naděje nepracuje s realitou. Naděje je lhář; deluzijní umělec malující lepší zítřek na stěnu stinné jeskyně; mozaika sebeklamu, co vábí svými pestrými barvami ale odrazuje pachem hniloby. Pro naději existuje na sto synonym a žádné z nich není kladné. Jen tu naději si lověk zachovává, ze dna Pandořini skřínky, té skřínky, co obsahovala největší pohromy lidstva.

